

முகக்கு, கண், வால், பசுமனை

இலவின்காய் போலும் சகெக்கச்
செவலேனெ இருக்கும் மஃக்கும்,
இலகிடு மணல் தக்காளி
எழில் ஒளிச் செங்காய்க் கண்ணும்,
நிலைஒளி தழுவும் மாவின்
நெட்டிலை வாலும், கொண்டாய்,
பலர்புகழ் கின்ற பச்சைப்
பசுங்கிளி வாராய் ! வாராய் !

கழுத்து வரி, சொக்குப் பச்சை

நீ லவான் தன்னைச் சுற்றும்,
நெடிதான வான வில்லைப்
போலநின் கழுத்தில் ஓடும்
பொன்வரி மின் விரிக்கும்!
ஆல், அலரிக்கொழுந்தில்
அல்லியின் இலையில் உன்றன்
மலேள சொக்குப் பச்சை
மனேபோல் சிறிது மில்லை!

அழகுச் சரக்கு

கொள்ளாத பொருள்களோடும்,
அழகினிற் சிறிது கட்டிக்
கொள்ளவே செயும் இயற்கை,
தான்கொண்ட கொள்கை மீறித்
தன்னரும் கையிருப்பாம்
அழகெனும் தலைச் சரக்கைக்
கிள்ளியதைத் திட்டி கிள்ளாய்
கிட்டவா சும்மா வாநீ !

சொன்னதைச் சொல்லும்

இளித்தவாயர்கள், மற்றும்
ஏமாற்றுக் காரர் கட்டி
விளைத்திடும் தொல்லை வாழ்வில்,
மலேலோடு நடக்க எண்ணி
உளப்பாங்கறிந்து மக்கள்
உரதைத் ததை உரதைத் தவண்ணம்
கிளத்திடும் கிளியே எனச் சொல்
கடேட்டுப்போ பறந்து வாராய் !

ஏற்றிய விளக்கு

கிளிச்சலெவ் மனே அங்குக்
கிடந்திட்ட பச்சிலை மலே
பளிச்சென எரியும் கோவபை
பழத்தில் உன் முக்கை ஊன்றி
விளக்கினில் விளக்கை ஏற்றிச்
செல்லல் போல் சென்றாய் ! ஆலின்
கிளகை கிடஇலையும், காயும்
கிடத்தல் போல் அதில் கிடந்தாய் !

நிறைந்த ஆட்சி

தன்னதைதான் ஊஞ்சல் ! விண்தான்
திருவலா வீதி ! வாரித்
தின்னத்தான் பழம், கொட்டகை !
திருநாடும் வயைம் போலும் !
புன்னகை காயத் தலையில் சமம்மைப்
புதுமுடி புனைந்திருப்பாய் !
உன்னதைதான் காணு கின்றனே
கிள்ளாய் நீ ஆட்சி உள்ளாய் !

இருவகைப் பச்சை

காட்டினில் திரியும் போது
கிரீச்சென்று கழறு கின்றாய் ;
காட்டினில் நாங்கள் பெற்ற
கூழந்தைபோல் கொஞ்சு கின்றாய் !
வீட்டிலே துத்தம் என்பார்
வெளியிலே பிழைப்புக் காக
ஏட்டிலே தண்ணீர் என்பார்
உன்போல்தான் அவரும் கிள்ளாய் !

மக்களமை மகிழ்விக்கும்

கொஞ்சுவாய் அழகு தன்னகை
கொழிப்பாய் நீ, அரசர் வீட்டு
வஞ்சியர் தமையும், மற்ற
வறியவர் தமையும், ஓக்க
நெஞ்சினில் மகிழ்ச்சி வள்ளம்
நிரப்புவாய், அவர் அளிக்கும்
நனைத்தற் பழத்தை உண்பாய் ;
கழனும் நன்றே என்பாய் !

கிளிக் குள்ள பெருமை

உனக் கிந்த உலகில் உள்ள
பெருமையை உணர்த்து கின்றனே;
தினகைக்கொல்லகை குறவன் உன்னசை
சிறகைகொண்டு நாட்டில் வந்து,
மனதைதோறும், சின்றே உன்றன்
அழகினை எதிரில் வபைப்பான்;
தனக்கான பொருளசை சிலைவர்
தமிழ்க்கீ தல் போல ஈவார்!

ஓவியர்க் குதவி

பாவலர் எல்லாம் நாளும்
பணத்துக்கும், பெருமைக்கும் போய்க்
காவியம் செய்வார் நாளும்
கண்களைக் கருத்தும் நோக!
ஓவியப் புலவரெல்லாம்
உந்பைப்போல எழுதி விட்டால்
தவேகைக்குப் பணம் கிடகைக்கும்
கீ ர்த்தியும் கிடகைக்கும் நன்றே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>